

geroep van: «Daar gaat Kees!» Toen de stem van het Konijn alleen, dat riep: «Vang hem op, jij daar, bij de heg!» Daarna een oogenblik stilte en toen weer een verward geroep: «Hou zijn hoofd wat op. — Brandewijn. — Laat hem niet stikken. — Hoe ging dat toch, oude jongen? Wat is je toch overkomen? Vertel ons toch!»

Eindelijk deed zich een zwak, pieperig stemmetje hooren: («Dat is Kees», dacht Alice) «Wel, ik weet het zelf niet goed! Nu niet meer, dank je! Nu gevoel ik me wat beter, maar ik ben toch nog te zeer van streek om je alles te vertellen. 't Eenige, dat ik weet is, dat er plotseling iets op me losspringt als een duivel uit een doosje en — daar vlieg ik me de lucht in als een vuurpijl!»

«Ja, ja, dat zagen we!» zeiden de anderen.

«We moeten het huis in brand steken!» zei het Konijn.

En Alice riep zoo hard als zij kon: «Als je dat doet, zal ik Dina op je afsturen!»

Onmiddellijk volgde er diepe stilte. Alice dacht bij zich zelve: «Wat zouden ze nu gaan doen? Als ze een beetje verstand hadden, namen ze het dak van het huis». Een paar minuten later begonnen ze op nieuw heen en weer te loopen en

hoorde Alice het Konijn zeggen: «Een kruiwagen vol is vooreerst genoeg».

Een kruiwagen vol *wat?* dacht Alice. Maar ze werd niet lang in het onzekere gelaten, want het volgend oogenblik viel een regen van kleine steentjes met kletterend geluid door het venster en troffen haar eenige in het gelaat. «Daar zal ik een eind aan maken», zei ze in zich zelve en ze riep uit: «Doe dat liever niet weer!» waarop wederom een doodsche stilte volgde.

Alice merkte eenigszins verrast op, dat de steentjes alle in koekjes veranderden, terwijl ze daar op den vloer lagen en een prachtig idee kwam bij haar op. «Als ik een van deze koekjes opeet, dacht ze, zal dit zeker eenige verandering in mij teweeg brengen en daar het me niet grooter kan maken, moet het me, dunkt me, kleiner maken».

Daarom at ze haastig een der koekjes op en was erg blij toen ze bevond, dat ze ineenkromp. Zoo spoedig ze klein genoeg was om door de deur te kunnen gaan, rende ze het huis uit en zag ze een heele menigte kleine dieren en vogels, die buiten stonden te wachten. De arme kleine Hagedis, Kees, bevond zich in het midden der groep, op de been gehouden door twee Guineesche